

אורי אדיב:

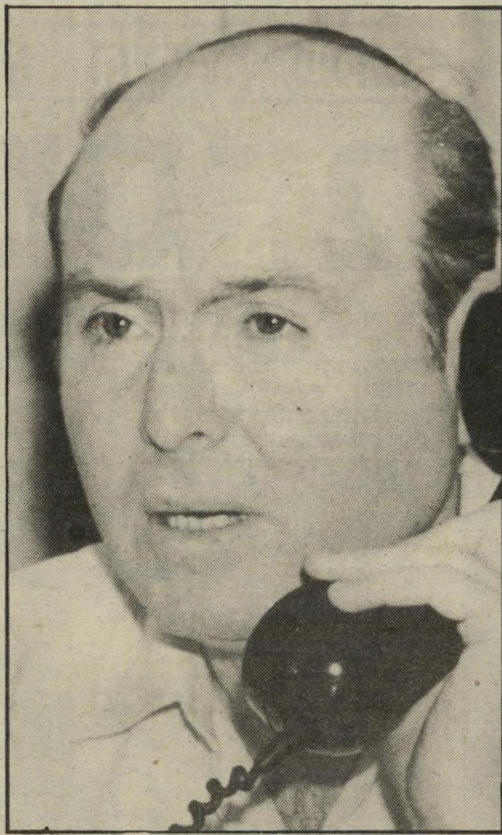
„אדבר רק אחרי שאודי ישוחרר!“

שוב ושוב נדחה הדיון בבקשתו של אורי אדיב לנכות שליש ממאסרו. על התנהגות טובה. הוא סיים כבר מזמן ריצוי של שני-שלישים מתוך 17 השנים שנגזרו עליו. אבל העניין עדיין נגרר.

בשבוע שבו פרץ סיכסוך בין בית-המישפט העליון ומישׂ רד-המישפטים סביב עניין החנינות, רציתי לשמוע את דעתו של אורי, איש קיבוץ גן-שמאל ואביו של אודי, על הסחבת. הוא נשמע לי נרגש ומתוח:

אולי כדאי שנדבר אחרי שאודי ישתחרר? אני אהיה מוכן להעניק לך את הראיון הבלעדי הראשון. תני לוועדת-השיחרורים לעשות עבודתה, לאודי לדבר את דברו, ולשופט שישפוט. כרגע, כל דבר עלול להזיק. העיקר שישתחרר. הוא כבר ישב מספיק!

● **אתה נשמע מפוחד.**
אחרי שמבר-הכנסת מאיר כהן-אבידן רץ לוועדת-השיחרוריים...
אני מעדיף שעכשיו יהיה שקט בנושא, לפחות עד שאודי ייצא. גם אם אשתי תרצה לדבר, אשכנע אותה שלא תדבר. אחרי שאודי ייצא — נדבר!

יעקב לורברבוים:

„בכוח אישי צריך לדעת איך להשתמש!“

בשבוע שעבר, התבררנו. הגיש מנהל הטלוויזיה הלימוֹר־דית, יעקב לורברבוים, לשר-החינוך והתרבות, יצחק נבון, תוכנית להפיכת הטלוויזיה הלימודית לערוץ השני המיוֹר־חל. השבוע אף הוזמן לדיון בעניין זה בכנסת. אין ספק שלורברבוים הציב את הנושא בעדיפות ראשונה. לא מכבר זכיתי לעיין בתוכניתו לערוץ שני.

ההצעה כוללת למדי, מציעה בעיקר מתן שרותים. ההצעה שהגיעה לנבון מפורטת יותר, מבטיחה לורברבוים, חובש-הכיפה, אדם פיקח, ממולח וחמקמק, בעל הבעה ממצוינת.

● **מדוע דווקא אתם — הטלוויזיה הלימודית — צריכים להיות הבסיס לערוץ השני?**

אה... כמה שורות יש לך בשבילי? כלי-כך מעט? אני צריך הרבה יותר... טוב; או בתימצות: צריך להסתכל על מפת התיק שורת של מדינת-ישראל. פועלות שתי תחנות-טלוויזיה — הכללית והלימודית. שתיהן סובלות מנכות. אחת משררת רק ביום והשניה — רק בלילה. אם לא יתנו לשתיהן אפשרות להתרחב, שתיהן תמצאנה עצמן בתחרות עם הערוץ השני ותיפגענה מכך.

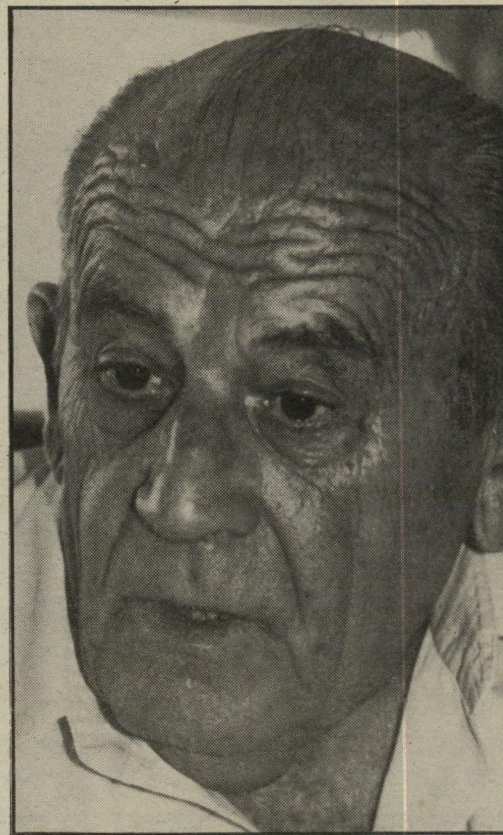
● **האזנתי לנאומך באוזני עובדיך, במסיבה פני-מית. הצהרת שהמשימה הקשה שלפניכם היא הגיוס הבלתי להסיבתכם לערוץ שני. זה לא נשמע לך מוגזם מעט?**

לא. מכיוון שאנו לא מתיימרים להוות את הערוץ השני, אלא רק לתת שרותים לחברות שיקבלו זיכיון לכך. הוץ מזה, תפלאי לשמוע שיש לפניי משימות נוספות. למשל: הטלסקט (שרות מידע לציבור על גבי שיקופיות).

● **אם כבר הזכרת את הטלסקט: הערוץ השני והטלסקט יפגעו בעיתונות הכתובה, אם לא יחסלו אותה כליל. איך אתה מתכוון להתמודד עם זה?**

אז אני שואל אותך דווקא כעיתונאי: האם בגלל זה נעצור את ההתפתחות הטכנולוגית? צריך יהיה למצוא את האיוון הפנימי בין העיתונות הכתובה לכנינו. בכל העולם התמודדו עם זה.

● **הסיבתכם לערוץ שני עשויה להוסיף לך כוח אישי. חשבת על כך?**
אה... כוח זה דבר יחסי. כל אחד שיש לו כוח צריך לדעת כיצד להשתמש בו. צריך לבדוק אם המושג „יוסיף כוח“ הוא נכון.

יוסף אלמוגי:

„השקט הוא, אולי, הימור מאוד מסוכן!“

תאריך הבחירות להסתדרות הולך וקרב. אולם ברחוב הישראלי קיימת אדישות לנושא. האם עסי-ישראל-שבע-בחירות (מוניציפליות, כלליות וכעת הבחירות להסתדרות) או האם חזרתו של המערך לשלטון הורידה מכוחה של ההסתדרות? או שאולי נעוצה הסיבה בגורמים פרסונליים?

בתהיות אלה מניתי לאחד הגדולים שבמנהיגי-הפועלים בעבר — מנהיג הפועלים של חיפה האדומה ושר-העבודה לשעבר, יוסף אלמוגי.

● **איך אתה מסביר את השקט והאסרוריות, המי-אסיינים את מערכת-הבחירות בהסתדרות?**

אגיד לך את האמת? אני לא כלי-כך בקי בסוגיה זו. אני חושב שהתעניינות המעטה היא טעות אופטית. היא בעצם שיטחית. מה פירוש? פירוש הרבר ששני הגדולים החליטו לנהל מערכה שקטה. הנה, בבחירות הקודמות, ב-1981, יצאו אנשים לרחובות והופיעו מודעות מאירות-עיניים או מחשיכות-עיניים. אז מה? אחזי-ההצבעה היה דל ביותר!

● **אולי עצם העובדה שראשי-הממשלה הנוכחי משתייד למיסלגת-הפועלים הורידה מחשיבותה של השליטה בהסתדרות, לעומת 1981, בשהיה הליכוד בשילטון?**

לא! לא! לא! זאת לא הסיבה! הסיבה היא שהיתה החלטה במוסדות לקצר את המערכה, מסיבות כספיות ואחרות, וזה מורגש בשטח. או שזה היה הימור מסוכן, או שתיווצר דרך חדשה למעי רכת-בחירות שבה הרעש אינו מבטא מאומה.

● **אולי ניתן לתלות את האפסרוריות באישיותם של מנהיגי ההווה, לעומת נפילי העבר, שהנהיגו את הפועלים?**

אני אגיד לך — זה שפעם היו ענקים או נפילים זה בטח אמרו גם לפני 20 שנה על קודמיהם. כן, כן, נוסטלגיה. לא שזה לא מחמיא לי, אבל אני באמת חושב שישיראל קיסר הוא המנהיג הטוב ביותר שיש כיום!

● **אתה אישית פעיל במערכת הבחירות?**
אני מרצה במקומות אחרים, אפשר לומר שאני פעיל במידה מסוימת.